

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vént a sa flauta.

S'envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UNA CANSÓ

QUE PÒT SERVÍ DE SERMÓ DE COREMA.

Axò era y no era un cap-vespre d'aquests dies passats, y *sin embargo* estava aferrat amb una òbra de *Física*, perqu'heu de pensá y creure, lectors ignorants, que si Deu heu vòl y María y es Mèstre, en es Juñy m'he d'etzaminá, còm dos y dos fan quatre; y si fas un pòch sa torniòla, en s'estiui hauré de dú es feixet y menjá carabassa amb còl, que no me fa molt, perqu' a n'aquestes fruytes de Muro, un hòmo de nòltros les ha de vetllá es blé, ò sinó está perdut.

Ydò, còm deya, no me dexavan lletgi una retxa un parey de criades que, cauta qui canta, m'arribaren a fé es cuch de s'oreya malalt amb aquesta cansó que no s'aturavan de dí:

Qui es señó que duga guants;
 Y qui es pagès, mocadó;
 Y qui es fiy de conradó
 Que duga calls per ses mans.

¡Sabeu qu'hey está de ben tirada aquesta! y, creysmè, lo qu'es elles, males quimeres pòques, la cantavan per un vat aquí, perque los vengué a sa boca. Aquesta casta de gent, s'entèn ses criades, ne saben de cansons tan senzilles y de tant de bassó que se coneix qu'es qui les va compòndre no s'amocava amb sa màniga perque fonch aquell glosadó que may enveyeix y que ja alegre, ja trist, sempre canta lo que sent sense aná de vuyts y nòus y cartes que no lligan, aquell glosadó que no escriu llibres, però que des séu magatzem s'en proveyexan es qui se donan amb estudi y engiñy a sa poesia, aquell glosadó anomenat *pòble* qu' a totes ses nacions hey es y hey será si Deu heu vòl y María.

Aquestes consideracions me feren caure es llibre de ses mans y agafá sa ploma perque s'en vengueren un esbart d'idées a n'es méu cap, y, fòrt y no 't mògues, varen volé que les escampás demunt es papé.

Axò es sa còsa, cara de ròsa.

Qui es señó que duga guants,
 Y qui es pagès, mocadó;
 Y qui es fiy de conradó
 Que duga calls per ses mans.

¡Que no 'u sentiu, menestralets, que per omplirvos es gavatx vòltros y sa vòstra familia, si 'n teniu, vos heu de matá trayant còm a nègres tota sa setmana tayant sola, serrant fusta, picant cantons, etc., etc., y quant vé es diumenge, qualsevòl vos prendria per uns Còmptes ò Marquesos amb tant de bastó, guants y levita, qu'es sastre vos ha de vestí y es perruqué tayá es cabey, y vos agradau més d'un *bòn dia* ò *bònes tardes* que d'un Adios sèch y rehent? ¡Que no 'l sentiu a n'aquest reclam, vòltros que tot quant teniu no vos basta per cafès y aygordent, que tot heu foneu amb jugá y fé es perdut, y que caminariau mitx' hora per veure una brèga de cans de bòu ò de galls inglesos ò una correguda de cavalls?

Qui es señó que duga guants...

Y dexauvos d'històries. ¡No trobau que vos sortiria milló si vestint axí còm pertòca a n'es des vòstro estament, estauviant lo que foneu en còses que més tost vos duen perjuyes que profit, mala-vetjant no treure es pèus des llansòl y estarvos dins ca-vòstra y no aná de tres qui n'agafa quatre, arribasseu a reuní un reconèt per podè dá carrera a n'es vòstros fiys y gastá un quèrn de duros en essè hora, y no hauriau d'aná a l'Hospital en tení una malaltia ò un soscayre?

Y vòltros atlotetes de fàbrica, sastreuses, cosidores, mossones d'enteniement tan jaugé còm es cabeyes que duys devant es cap, ¡que creys que no resa de vòltros sa cansó? ¡Y que no sou aquelles que p'es Born, la Rambla y sa Murada, feys tant de paperòt es diumenges y fèstes; que no vos basta un *perú* per guyes, anells, arrecades, flòchs, y *lassos*, per aumesch, pomades, polvos, potingos y esències? ¡Que no sou aquell esbart de polles y endiòtes emperifollades y engaumides que, coua estèsa, sortiu a pasturá, ò per milló dí, a pescá per carrés y plasses d'aquesta molt nòble y

lleal Ciutat es dies de truy, axò es, quant no heu d'está enforiñades dins uns talleços amb so *triqui-trach, triqui-trach*, tan pòch poètic, ò assegudes en terra fènt llatre còm a rabioses, ò acaramullades dins ets estudis d'un sastre ò sabbatè, escarrinxant ses oreyes des qui passen amb so vòstro cantá tan fad, tan estrofolari, tan pòch *mono*?

¡Ydò, que no 'u sentiu?

Qui es señó que duga guants...

Y fòra flòchs y banderetes, polvos y pomades; una filoua per quant no tendreu rès que fé, ò un bòn rosari ara qu'es temps de penitència, y al manco no vos empatxareu de si aquest ò aquest altre va p'es llevant ò p'es ponent; y si arribau a tení fiys los donareu una bòn enseñansa. Y no tengueu ansia de axò de casá que quant se va a una botiga ningú vòl ets objèctes qu'están per mòstra sinó aquells més estojats, que sa pols no los arriba, ni ténen cap taqueta perque no los paupan: ydò bé; estauvos dins ca-vòstra y es fadrins que ténen señy, que son ets únichs que vos pòden doná bòn viure, ja vos trobarán.

Y qui es pagès mocadó.....

Badau ses oreyes, bergantells de casa bòn de p'es pòbles, que duys sa curòlla de parexe señós amb tant de pantalons, rellòtge, corbata y cabey a lo *alfonsino*, que ja heu après d'aná a n'es cassino per fondre tot quant es vòstros pares vos donan y tot lo que los podeu... (no heu gòs a dí) *irregularisá* còm piadosament hem de creure. ¡Que no 'u sentiu, estornells de beurada? es pantalons quant son véys no son bòn per fé feyna perque son massa estrets; aquesta manera de vestí vòstro, fa riure totes ses persones de señy, es mirarvos fa llástima. Sabeu que vos treuria de més que fosseu còm es vòstros pares humils y bòn gent que sabian estojá ets sòus per quant venian males añades, que no solian tení dèutes ni fé tanta planta.

Y vòltros, pageses, que vos desfresau de seño, amb guants, segona falda, braceròles y arrecades, si vos he de

dí sa veritat parexeu sabatllins, indiòtes allenguïdes; y si un no estás avesat à veurervós diria: «Si ets bona còsa veyés que vòls.» Però mirau es número quint de L' IGNORANCIA y allà veureu quina lletania vos canta sa *Marquesa des dos bléns*, ella qu' es dòna d' axò y sap de quin punt vos calsau; però no vos oblideu d' aquesta cansó y cantaula sovint, sovint.

Y qui es fiy de conradó
Que duga calls per ses mans.

Aquí, aquí gratey, ¡mirau aquesta atlòta qu' havia d' aná à cantá! ¡Hey, fadrins esburbats y baldrismés que tota sa vida heu de gratá terra, qu' heu mesté es jornal per menjá, escoltau un pòch aquesta cigala que vos diu es quatre mots de la veritat. ¿Que no l' heu sentida? Ell diu que no 'u d' está empagahits d' essè hòmos de feyna, que sa vòstra majó glòria ha d' essè du ses mans plènes de calls, qu' à una cara vermeya y cremada s' hi descubreix à la llejo una ànima sencera y de bona part, que ses cares blanquinoses diuen amb vèu de tò qu' han estat molt de témps à s' ombra, ó qu' es ví, s' aygordent y altres herbes... etc. ¡Aquesta si que m' es fresca! Vòltros que ja haviau tirat es calsons d' escandalari, ses sabates amb oreyes, es jaquêt curt y es capell de llana à un recó per prende pantalons de paño, botines, jach amb gires, capell copetjat; vòltros que ja sabiau es camí des cassinos per seure à n' aquelles cadires tan blanques y está à n' aquelles taules tan polides; vòltros qu' anavau més enlestits que aquells que vos pagan es jornal, y vos estiravau y bravejavau tant, ¿que li trobau à n' aquesta sol-lora?

¿Y qu' es axò? Jò 'n vetx de menestrals y menestrals, de *pollos y polles* (indiòts y indiòtes) aviat fèts, à devés la pagesia que fan mala cara. ¿Que vos he afinat es viu? Ell no hey ha remey; sa veritat sempre sura..... *amigo*, paciència.

Fins un altre dia, y ja heu sàbeu, sa cansó de sa criada:

Qui es señó que duga guants;
Y qui es pagès, mocadó;
Y qui es liy de conradó
Que duga call per ses mans.

JORDI D' ES RECÓ.

S' EMPENO.

—Diuen qu' es Don Tòni
Un Missè molt llest,
Que sòls ell es apte
Per servirme prest.
Més, té tanta feyna
Que ningú heu creurá.
Vejamló, tal vòlta
Servirme voldrá.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Vostè no 'm deü coneixe. Som Don Lluch;
Y esper que 'm veja una questió que duch
Que ja me té del tot atribulat.
Jò vuy qu' es séu trabay sia pagat.
¡Si vés lo molt que 'm còsta y tench gastat!
—Señó Don Lluch: molt mal me sab dirli
Qu' es méus quefés no 'm deixan dí que sí.
—Será un moment no més; y per vostè
Qu' es tan llest.—M' ho dispens. No podrá essè.
—Es que vostè no es quexará de mí.
Amb vostè cont. ¿M' entén?—Per més qu' entenga.
—Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—¡No es mala esquenada
Sa qu' ara he pegat!
S' es mesté fé cames
Per altre costat.
Maldement que veja
Que li sabrá greu,
Amb un bòn empeno
Tench de ferlo 'm méu.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Vench, y no estrañy qu' un dia jò 'l m' en duga
Perqu' à Don Lluch serveixca en lo que puga.
Li han escapsat una arbossera antiga
Qu' amb altres li fitava sa garriga,
Y no está bé que d' ell ningú s' en riga,
Es devés s' Albufera, à Son Valles:
Dèu hòres de camí y en pròp de tres
Amb un carruatge bò les passarà.
—Però, Don Còsmc; jò no hey puch aná.
—M' ha de serví.—Però, señó Marqués,
Lo qu' es ara no puch.—Quant li convenga...
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Ni m' ha dat paraula,
Ni m' ha dit que nó.
—Amb unes faldetes
Podrem tombarló.
—Sap qui será bona
Na Concha Rubí.
—Ben pensat. A ella
Li dirá que sí.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
¡Jesús amat! ¿Vostè, hermosa Conchita,
Es sa qu' avuy à mí me fa visita?
—De mil amors, y no la mir estraña,
Que vostè j' ha perdut s' antiga maña
De vení qualque vespre à can Buraña...
Per un favó avuy vench. M' ha de dí sí.
—Heu mir ja per segú, si ley puch dí.
—Ha de serví Don Lluch. Fassa 'm mercè.
—Molt mal me sab. Señora, no pòt sè.
—¡Que diu!—No puch.—No 'l crech. Si ha de sortir
Esper qu' à casa per parlarnè venga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—He empenat debades.
Bé he plorat y fét.
M' ha dit que per feynes
No pòt dú aquest plet.
—Perqu' aquest bò d' hòmo
No puga dí: «Nó;»
S' es mesté clau màstre.
—Ja sé qui. Es Doctó.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
¿Per aquí aquest señó? ¿Qu' es lo que vòl?
Per caritat suplich que don consòl
A Don Lluch.—Señor méu, que reflexion
Que tench destino aquí, y per rès del mon
Puch deixar-lo en conciència.—Jò 'l perdon.

Pens que Don Lluch sa pretensió perdrá
Si vostè persisteix amb son negá;
Y si aquest plet no guaño amb sa rahó
Vostè en tendrà sa culpa, Don Lluch, no.
—Però, señó... Rès diga. Qu' hey anirá
Diumenge, li diré, perqu' es prevenga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Amb tan bòn empeno
Ja 'l tenim tombat.
Un que tenga influència
Té molt avansat.
—Dona ordre à n' En Gòri
Que vaja à dirli
Que dispóngca s' hòra
Que voldrá sortir.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Ja pòt partí en volè. Si té equipatge
Que 'l me don y el duré dius es carruatge.
Pensavam tení un cotxo, y no es estat
Possible. Duym un carro qu' hem llogat,
Y un cavall qu' un amich mos ha deixat.
No tenga pò de cap desgracia. No.
Que 'n qu' es cavall es véy, es forterró.
Y es vespre à Son Vallés en arribá
Hey trobarém llet pura per sopá
O brossat fresch si tròba qu' es milló.
Jò l' esper aquí baix. No s' entretenga
Qu' es señó es à sa porta. ¡Bòn dia tenga!

—¡Vaja un hermós dia
Qu' hem ensopegat!
¿Qu' es d' alegre à fóra
Per un de Ciutat!
¿Veure sa bruyeta!
¿Passetjá p' es sòl!
¿Vamos; que no diga!
Axò es un consòl.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Que puitx.—Primé vostè.—Perdon, jò man
Per ara. Sèga aquí y estirá blan.
A Son Vallés anam d' una seguida
Y fóra hostals. Don Tòni, aquesta eixida
Sé cèrt que li daré deu àns de vida.
Per vostè, s' aná fóra li es salut.
Jò no sé com no arriba que li put
Tant d' escriure.—Si axò es sa méua renda.
—Se fa esclau de sa feyna.—Si es s' hazienda
Que Deu en aquest mon dar-me ha volgut.
—Vostè no 'm farà creure que no tenga
Més renda que s' escriure que 'l mantenga.

«Si à palades li entran
Es sòus. ¿Qu' ha de dí!
—Ay, Don Lluch, no 'u crega.
—Me deix plorá à mí
Que 'n faltá sa tèrsa
Si mal any hey ha,
Per fé bollí s' òlla
Tench de manllevá.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—¿Qu' ha pogut descansá des mal camí?
A pesá de qu' es llits de per aquí...
Ja 'u veu... Amb hònes pells un se fa es jas
Y amb paya d' òrdi es tapa fins es nás.
Quant vench d' estiu una véga encara 'n fas.
Devóra es pèus hey jau sa méua cussa;
Calent afèrr es sò y no sent cap passa.
Din de quatre fassòls ó quatre faves,
Formatge, un pòch de ví, y estich tot baves.
Un hòmo en vení es vespre s' arregussa

Devora es fòch; y lleña; y que s' encenga...
 ¡Bona vida, Don Tòni!—Bòn dia tenga.

—Señó, m' ha dit l' amo
 Si vòl que mat rès.
 —Digués à n' En Sinto
 Que no 's cap Marques.
 —Ydò vostè diga
 Qu' es lo qu' ha de fé.
 —Amb aygo beneyta
 Podrem quedá bé.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
 —Atlòta, para taula, y du ses sopes,
 Olives, aygordent, y dues copes,
 Que lo primé de tot es berená.
 Y quant haurém fumat podrem aná
 A veure s' arbossera. D' aquí à allá
 Hey ha una boreta curta de bòn pas.
 Veurá còm tench rahons que fan el cas.
 Vostè proeur esplicarho conforme
 Demunt s' escrit, y prendre pòt per norma
 Que sa partió passava p' es fanás.
 Si l' aconsey, Don Tòni, no s' ofenga:
 Jò ho fas perque s' enter.—Bòn dia tenga.

—Ja tornam. Escalda
 Si es calent es bròu.
 Trèu carabassetes
 Des figueral nòu;
 Qu' ara amb quatre figues
 Y sopes amb llet
 Estará aquest hòmo
 Del tot satisfet.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
 —Quant vulga tornarsèn, diu es señó,
 Qu' avís, qu' ell ja ha enganxat es carretó...
 Aquest pané que duch es per vostè.
 Dedins hey ha sèt piñes d' un pí vè
 Y tres magranes en un brot sensè.
 ¿No heu ha trobat alegre per aquí?
 Jò, à Ciutat sempre fris de venirhí...
 Un dia al any qu' hey vénen es señós
 No hey están més qu' un dia fins en dos
 Per pò de ses tersianes. Jò puch dí
 Que no sé cap missatge que no 'n tenga.
 Don Tòni, anemosnè; no s' entretenga.

—¿Ja 'u vengut de fòra?
 —Tornárem ahí.
 —¿Va aná bé la còsa?
 —Lo qu' es fins aquí...
 Ara 'm convendria
 Que s' escrit fés prest.
 Fassemlí la bona
 Fins que 'l tenga llest.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni.—¡Bòn dia tenga!
 —¿J' ha descansat?—Molt bé.—¿Que tal sa dona,
 Ets séus infants y sa família?—Bòna.
 —¿N' estich content. ¿Quant estará es procés?
 —Jò necessit, Don Lluch, devés un mes.
 —¿Jesús! ¿Que diu? Jò tench gran interés
 En que 'l despatx demá-ò passat demá
 Perque un jutge amich méu s' en ha d' aná;
 Y vostè amb mitja boreta qu' hey dedich
 Fará s' escrit. Jò ben segú u' estich.
 —Però, Don Lluch, primé tench d' estodiá
 Un poquet sa questió perque l' avenga.
 —Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

Acabará.

PEP D' AUBEÑA.

UNA PASSETJADA.

Un dia tres estodians intentarem
 s' aná à fé una passetjada.

—¿Ahont l' hem de pegá?

—A Ternelles.

—Ja está fèt.

—Cadascú qu' aparey pa en butxaca,
 un pòch de companatge y un molt de
 bòn humó.

Arribat es dia señalat y després d' ha-
 vè sortits de sa missa primera, prengue-
 rem ets atapins p' es camí de l' Hòrta,
 amb una lluna que feya còm si fós de dia.

—¿Juan, que no dús sa castaña?

—Ja 's de rahó.

—Ydò, pegamli una prémuda.

—Tú l' has dexada sense polsos.

Amb aquesta conversa passarem es
 camí méntres tant qu' alguns pagesos
 amb calsons amb bufes devallavan de
 per sa part des molins que duyan es
 talechs de farina à la vila.

—Bòn dia, ¿de qu' anam?

—Nòltros arribam fins à Ternelles à
 doná una vòlta.

—Vaja bé. A reveure.

—Encara no hey som, (deya En Tò-
 fol, que no hey havia estat may.)

—En essè demunt aquell còll ja 'u
 veurem, (respongué En Juan.)

—Ja me pens jò que vòltros me dureu
 à perdre.

—Tant t' agradará, (li contestavam)
 que 'n haverhó vist dirás qu' un altre
 dia hey hem de torná.

S' auba s' en muntava à pòch à pòch;
 arribarem à s' *Estret*, y varem seure un
 rato.

—¿Y aquí ahont li diuen? (preguntava
 En Tòfol.)

—Aquí demunt li diuen s' *Estret* de
 Ternelles; aquí baix es Molí d' *En Jura*,
 (deya en Juan;) y aquella casa de de-
 munt aquelles parades, es molí d' *En*
Cormes.

—Ja heu veix...

—¿Que partim?

—En volè.

—Vamos ydò.

Comensarem à tení mal de barres y
 p' es camí les mos espasavam.

Fins à *La Setla* varem fé via, emperò
 no poguerem passá envant sense beure
 una escudella d' aquella aygo tan bona
 qu' hey ha allá. Mos aturarem à mirá
 ses cases de Ternelles que están demunt
 un pujolet, y aquella pintoresca vista
 junta à n' es remoret dols y alegre des
 torrent que corria y à n' es cants d' ets
 aucellets y rossinòls qu' entonavan ets
 séus matinals y à s' ermitá nòu de sa
 Hermita que dins sa capella cantava
 matines, era una sensació molt nòva y
 agradable per tots.

Es sòl volia goytá y tornarem prendre
 per amunt de cap à n' es *Còll des Co-*
loms. Tot es nòstro intent era veure
 sortí es sòl de demunt aquella montaña.

Entresuats y fént es tres alèns, arribam
 à dalt; un oratjòl suave removía ses car-
 ritxeres; es sòl comensava à apuntá en-
 jegant ses fosques ombres de sa nit y
 fonguent sa rohada que cubria ses her-
 moses floretes. Donava gust veure es
 comellás, ses montañes poblades de bòus
 y cabres, la mar tranquila, el Cèl desem-
 boyrat y sentí royá una fontanella que
 sortia d' entre dues peñes. Estant asse-
 guts demunt una ròca contemplavam
 aquell espectacle, y d' aquesta manera
 embabayats no poguerem méns d' ex-
 clamá:

—¡Que gran es es Deu qu' ha creat
 tanta maravella!

—Que hermosa es aquesta mirada,
 (deya en Tòfol.)

—Vees si li ha agradat; no 'u deyam
 nòltros que s' en xuparia es dits.

Allá un sentia... gosava... admirava...

—Veniu poetes, veniu pintós, (deya
 En Juan), y veureu sa gran esplanada
 de la ma, un antich castell qu' encara
 alsa orgulloses ses séues rubines de-
 munt una muntaña; un' hermita, boschs,
 pinars y fontanelles que vos treurán des
 vòstros maldecaps.

Veem si sabré fé una glòsa:

Ternelles, s' hermosura de Pollensa,
 Plè d' auzinars y pins y oratge pur
 La mar el besa, y el tanca còm un mur
 Y un gran castell el guarda per defènsa.

Tant embabayats estavam que ningú
 pensava amb so companatge que duyam.
 A la fi es més prosaich de tots esclamá:

—Barenem que se fa tart y hem d' essè
 à mitx dia à Pollensa.

—Trèu sa llangonissa. ¡Jesús, qu' es
 de couenta!

—Sa couentó mos donará fòrsa à ses
 cames. Tòca, fé via.

Després d' havè barenat partirem per
 avall.

Tropessant y anant de corberó, arri-
 barem à s' auziná. Cadernerres, mèrleres,
 rossinòls y altres aucellets se desafia-
 van à cantá; es sòl mos estava dalt es
 cap llembretjant ets séus rayos demunt
 s' aygo des torrent, y nòltros seguiam
 per avall.

—Ja dexam Ternelles. ¡A Deu, Ter-
 nelles, pintoresch lloch, fins un altre
 dia si à Deu plau.

Pegarem una uyada per l' Horta y ar-
 ribarem à punt de mitx dia à Pollènsa.

Mos despedirem y cadascú s' en aná
 content y alegre à ca-séua.

Moltes ne puguem fé còm aquesta.

UN PAGÉS.

XEREMIADES.

Hem rebut amb agraument sa Me-
 mòria de sa Compañia des Ferro-carril
 de Mallorca que mos ha remès sa séua
 Societat y li estimam molt s' atenció.

L'hem etzaminada y vist amb molta de satisfacció s' eloquència amb que molts des seus números demòstran que es Ferro-carril de Mallorca es una còsa de més importància que no s' havian figurat molts des seus accionistes y que no se figuren encar' ara moltes persones. Des seu contengut se desprèn qu' aquesta millora ben administrada es un bon negòci; y mos estranya que encara no li hajan afinat es viu perque pugan ses accions arribá à está à la par y tení després una prima ensucrada y saborosa. Aquesta qüestió demana més estudi que es qu' han fet fins ara, y molt de pensá per no errá.

Señós accionistes. Es mesté desenganarsè. Es precis prescindí d' interessos de particulás que sempre han d' essè sacrificats amb justici a s' interés general des país. Se fá necessari que no miren pús aquest negòci amb uys mesquins de mercadé sinó que l' emprengan a lo comerciant y amb grau fé en so porvenir de Mallorca.

Que creguen à un ignorant una sola vegada y vostès veurán lo bé que los dirá.

P' es camí que trapitjan los pot vení qualque arruxada que no la s' esperan.

* *

Don Ricardo Fuster, gefe de s' oficina d' Estadística mos ha posat una atenta esquila oferint ets seus servicis. Ley agrahim, y oferim també ses columnes des nòstro setmanari per lo que crega que li pugan essè útils.

* *

Sa Junta de s' Obra de l' Iglesia d' Alcudia mos ha remès un escrit igual à n' es qu' han publicat altres periòdichs encomiant sa necessitat en que se tròban de reconstruhí aquell temple. Tennen moltíssima de rahó. Es una còsa que se fa del tot necessari, y L' IGNORANCIA los ofereix tot es seu petit valiment perque pugan alcanjá recursos. No reproduhim s' escrit perque es massa llarch; però mos ocuparem d' aquest assumto un altre dia per podè contribuhí à n' es fi que desitiam.

* *

A tots es qui pagan contribució los convé sèbre avuy en dia qui es qui no'n paga, per aconhortarsè des malsdecaps que tenen.

No'n pagan es qui dexan doblés à n' es vint per cent.

Es qui pòsan messions.

Es qui fan barayá cans.

Es qui jugan.

Es qui rifan ensaymades per Plassa.

Es qui compran y vènen papés de Banch.

Y amb una paraula tots es qui fujan de feyna y procuran explotá es seu germa prohibisme.

Tampòch ne pagan es lladres, ni ets

estafes, ni es contrabandistas, ni altres; y en aquests es Govern en lloch de treurerlos peñores los mantén dins un convent de mònjes, sense mònjes.

* *

Hey ha una mòrta en es Cementèri que fa dies que sua. No es sa primera.

Axò per nòstros no té rès d' estrany, perque som véys y n' hem vistes d' altres que suavan y eran ben mòrtes.

A propòsit, còls. Contan qu' En Morèu, després de quatre hòres de penjat, (encara no ha fèt vuytanta anys), quant el devallavan de la força doná un crit fort qu' assustá à tothòm y no hey quedá una ànima dins es Mercat, tanta pò li tenian.

Y era ben mòrt.

* *

Es fadrins y fadrines qu' han presentat sollicitut per entrá à sa Societat LA JOVE IGNORANCIA, quedan admèsos.

Dins breus dies los passarán es seus corresponents diplomes; s' entén à n' es qu' han posades ses señes de sa séua habitació, y se los avisará per junta, necessari per fé marxá la còsa.

* *

Recomanam molt à n' es nòstros suscriptós y lectós se suscribeixcan à n' es Bolletí de ses *Feyes de Maria* que se publica à Barcelona. Còsta un real cada mes y pòden dirigitsè al Dr. Don Francisco Roca Phro. Carré des Pí núm. 7 pis 3er donantli señes de sa direcció.

* *

A Madrit se publica un periòdich setmanal que còsta sis reals cada any y dú gravats, poesies, xarades, articles y molta còsa més, fins y tot música devengades.

Ja no se pòt desitjá rès més barato. Aquest setmanari es *La Propaganda* que té s' Administració à n' es carré de Jacometrezo, 80, principal, drèta.

EPIGRAMAS.

Tenia na Magdalena
Sa ma d' alena gornida.
Amb s' alena fer n' Alena
Quant ja la creya sens vida
Y veu que n' Elena alena.

* * *

TRADUCCIÓ.

Sòls un prestamista hey ha
Que demunt ell no té taca.
Si dú es còr demunt sa mà
Du sa ma dins sa butxaca

PÍFOL.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Bé mòl, Simó, lo teu molí.*
SEMBLANSES.—1. *En que sempre té moviment.*
2. *En que pican.*
3. *En que té cordes.*
4. *En que pesa.*
TRIANGUL.....—*Collet-Còlla-Còll-Cò-C.*
CAVILACIÓ.....—*Santa Eulalia.*
FUGA.....—*Ses òbres fan es mèstre.*
ENDEVINAYA.....—*S' ausència.*

GEROGLIFICH.

d'100 assis Pati Chato

UN FRANCHUTE.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un cirial à sa murada?
2. ¿Y una poma à una ròsa?
3. ¿Y un barco à un violí?
4. ¿Y un pintó à una cadernera?

BIEL COCA.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo qu' hey à La Seu; sa 2.ª, una maniobra d' un barco; sa 3.ª, lo que diu es mariné quant la fá; sa 4.ª, un licor molt bó, y sa 5.ª, una lletra.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.A.O.A.A. O. .U.A. E .A.A. A .A. E.E.A

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

ENDEVINAYA.

Mon amo me vol més bé
Que à sa dòna n' Elianó.
Ja sab que son mentidé
Y tant m' estima que'n té
Còm ella pròp des seu cò.

J. DES CASTELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som eius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

P. y P.—Rebut son memorial, y encara que mos ha donat gust per lo humoristicament escrit en castellá, no pòt tení objécte per falta de condicions reglamentaries.

Una *Seuratjina*.—Rebut lo seu. Seguesca enviant que ley agrahim de bon cò.

M. Duley.—Gracies p' es covèrbos.

Un *Rondayé*.—Lo seu es ben pensat. Heu publicarém.

Un *Pañit*.—Rebut es seu bon cuento.

Nauj Suot.—Se corractgirá si es possible.

M. M. y M.—No hey pòt aná per ara per massa semblant à una ja publicada.

Biel Coca.—Aprofitarem lo que podrém.

Jò som jò.—Lo que mos envia no pòt aná per haverse publicat ja à altres números.

A. C. I. T.—Rebut y se publicarà; no tot.

4 MARS DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.